

Sygn. akt II KK 581/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **K. L.**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. -

Prawo budowlane (Dz.U.1994, nr 89, poz. 414 ze zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 stycznia 2022 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Ł.

na niekorzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 18 sierpnia 2021 r., sygn. akt V Ka [...]

zmieniającego

wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt VI K [...]

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

**uchyła zaskarżony wyrok oraz poprzedzający go wyrok Sądu
Rejonowego w Ł. i na podstawie art. 45 § 1 k.w. umarza
postępowanie z powodu przedawnienia karalności, a kosztami
procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 marca 2020 r. Sąd Rejonowy w Ł., sygn. akt VI K [...], uznał K. L. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że jako inwestor zlecił wykonanie rozbudowy wewnętrznej instalacji gazu ziemnego dla mieszkania na I piętrze w budynku przy ul. [...], przy czym prac tych dokonał nie posiadając zatwierdzonego projektu budowlanego i zezwolenia na budowę właściwego miejscowo organu, a więc wykonał roboty budowlane w sposób określony w art. 50 ust. 1 pkt 1 prawa budowlanego, czym wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 90 ustawy Prawo Budowlane, za który wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Ł., sygn. akt V Ka [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego, wskazując na uchylenie z dniem 19 września 2020 r. przepisu art. 90 Prawa budowlanego i wynikającą z tego faktu depenalizację przypisanego mu czynu.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego wniósł Prokurator Rejonowy w Ł., zaskarżając go w całości na niekorzyść K. L. i zarzucając mu „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 kpk i art. 457 § 3 kpk poprzez przeprowadzenie wadliwej kontroli odwoławczej wyroku sądu I instancji, w następstwie czego doszło do naruszenia art. 400 § 1 kpk obligującego do rozpoznania sprawy w tym samym składzie, jeśli po rozpoczęciu rozprawy ujawni się, że czyn oskarżonego stanowi wykroczenie, co skutkowało obrazą prawa materialnego, tj. art. 93 pkt 13 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz. U. 2020. 1333) poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy należało rozważyć, czy oskarżony winien odpowiadać jako sprawca wykroczenia.”

Podnosząc powyższe, autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Rejonowego okazała się oczywiście zasadna, co skutkowało jej uwzględnieniem w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie stwierdził Sąd Okręgowy w Ł., że z dniem 19 września 2020 r. nastąpiła z mocy art. 1 pkt 58 ustawy z dnia 13 lutego 2020 r. o zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2020.471) istotna zmiana stanu prawnego, polegająca na uchyleniu obowiązywania przepisu art. 90 Prawa Budowlanego. Jednocześnie jednak za co najmniej przedwczesne uznać należy ustalenie dokonane przez Sąd II instancji, że z tym dniem nastąpiło całkowite zniesienie karalności ww. czynu, tj. jego pełna depenalizacja, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od stawianego mu zarzutu. Słusznie bowiem wskazał skarżący, że ustawa z dnia 13 lutego 2020 r o zmianie ustawy Prawo budowlane uchyliła wprawdzie przepis art. 90 Prawa Budowlanego, jednocześnie jednak uznała wskazane tam dotąd czyny za wykroczenia, przenosząc je do katalogu wykroczeń wskazanych w art. 93 punkt 13 Prawa Budowlanego. Zatem z dniem 19 września 2020 r. doszło nie tyle do pełnej depenalizacji, tj. całkowitego zniesienia karalności opisanych w tym przepisie zachowań, ale do modyfikacji penalizacji, tj. do przekwalifikowania tych czynów z przestępstw na wykroczenia, a więc do ich kontrawencjonalizacji. Konsekwencją tego było powstanie po stronie Sądu odwoławczego obowiązku rozważenia, czy oskarżony K. L., w świetle przyjętych w sprawie ustaleń, wyczerpał swoim zachowaniem znamiona wskazanego wykroczenia, a następnie wydania orzeczenia, z uwzględnieniem dyspozycji art. 400 § 1 k.p.k. Zaniechanie powyższego stanowiło niewątpliwie rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem doprowadziło do niezasadnego uniewinnienia oskarżonego w zakresie zarzuconego mu czynu, a zatem kasacja okazała się oczywiście zasadna, prowadząc do konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku.

Jednocześnie wystąpiły w sprawie okoliczności nakazujące uchylenie również orzeczenia Sądu I instancji oraz z mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. wydanie orzeczenia następczego w postaci umorzenia postępowania. Czyn zarzucony oskarżonemu popełniony został bowiem w okresie od maja do 13 grudnia 2018 r., a

zatem karalność czynu traktowanego jako wykroczenie ustała zgodnie z art. 45 § 1 k.w. z upływem 3 lat od popełnienia czynu, tj. 14 grudnia 2021 r., podczas gdy kasacja wniesiona została do Sądu Najwyższego 1 grudnia 2021 r.

W związku z kierunkiem rozstrzygnięcia orzeczono także o kosztach procesu obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.